

Od 20. do 23. siječnja 2011. u kući za susrete Salesianum u Rimu održani su 29. dani duhovnosti Salezijanske obitelji. U ovome broju donosimo četiri glavna predavanja s toga skupa na kojem se razmišljalo o upitu učenika: »Učitelju, gdje stanuješ?« i o Isusovu odgovoru: »Dođite i vidjet ćete!« Svakoga dana sudionici su bili vođeni posebnom idejom vodiljom. Prvoga dana to su bile riječi Ivana Krstitelja »Evo Jaganjca Božjega!« uz poziv na povratak izvorima salezijanske duhovnosti. Drugoga dana su pred svima bile Isusove riječi »Što tražite?«, pa je stoga i razumljivo kako je uz njih slijedio i poziv – »Povratak Isusu«. Trećega dana u žarištu je bilo pitanje učenika »Gospodine, gdje stanuješ?« uz poziv »Vratimo se s Marijom«. Ideja vodilja završnog dana susreta bile su Isusove riječi »Dođite i vidjet ćete!« uz poziv »Vratimo se mladima«.

Utemeljitelj Salezijanske družbe i Salezijanske obitelji te veliki odgajatelj mladih iz 19. st., Sveti Ivan Bosco, odgojio je mnogobrojne radnike i intelektualce, buduće očeve obitelji kao i brojna duhovna zvanja. Razdoblje u kojemu je živio i djelovao bilo je obilježeno brojnim ratovima, industrijskom revolucijom, odvajanjem Crkve od države... U takvim okolnostima nikome nije bilo lako, a mnogi su se stoljećima ustaljeni i provjereni načini života i djelovanja odjednom potpuno izmijenili. Mnogo toga je netragom nestalo. Mnogi su, pa i u Katoličkoj crkvi, bili zbunjeni i zatečeni. Činilo im se da se svijet okrenuo naopako. Jedni su govorili da se ne može ništa učiniti, drugi da valja pričekati bolja vremena. Mnogi su s čuđenjem i negodovanjem promatrali ondašnju mladež uvjereni kako svijet sigurno ide svome kraju uz takvu neodgojenu i opasnu mladež. Bilo je međutim i onih koji su se odlučili djelovati polazeći od sebe i svoje okoline. Među njima je bio i don Bosco. Dok su drugi zdvajali nad mladima i klonili se tih neodgojenih i, kako su mislili, nepopravljivih dječaka i mladića, don Bosco ih je namjerno tražio, pozivao k sebi, prijateljevao s njima i odgajao ih. U svojim je odgojno-obrazovnim ustanovama mnogima mladima omogućio školovanje, učenje zanata, pripremu za život. Sastavni dio njegova odgojno-obrazovnog rada bio je vjerski odgoj. Štoviše, to je bila osobito važna sastavnica njegova odgojno-obrazovnog djelovanja. Osobno je napisao nekoliko katekizama, molitvenika i udžbenika, od kojih su neki i za današnje pojmove bili pravi bestseleri.

Kao svećenik i vjernik don Bosco je bio uvjeren da Bog svakom čovjeku upućuje poziv i zove ga na ostvarivanje vlastitoga životnog puta. Drugim riječima, nije nimalo dvojio o tome ima li osobni život i život njegovih odgajanika smisla ili ne. To im je i jasno i izravno govorio. Potrudio se i da im osigura uvjete za postizanje životnoga cilja. Cijenio je i intelektualni i manualni rad, i buduće zanatlije i buduće profesore. Naravno, jedno od životnih zvanja u koje je pozivao svoje odgajanike i koje im je izravno

preporučivao, bio je i svećenički poziv. Stoga su uz brojne radnike, zanatlije i vrhunske intelektualce, iz don Boscovih odgojnih zavoda izlazili i mnogi svećenici.

O povijesnom vidu don Boscova odgojno-obrazovnog rada, posebice na području pastoralna duhovnih zvanja, riječ je u prvome članku. Autorica drugoga članka vraća nas u sadašnjost i pokazuje nam s kakvim se pitanjima, problemima i složenim situacijama susreće osoba koja nastoji pomoći današnjim mladima u izboru, usmjeravanju, praćenju i animaciji njihovoga životnog puta, posebno naglašavajući odabir duhovnog poziva. Odmah postaje jasno kako je i to pitanje dio šireg područja i sveukupne »krize izbora« u kojoj žive današnji mladi. Umjesto sigurna i ustaljena puta s jasno naznačenim dionicama koje su takoreći do danas uključivale studij, zapošljavanje i umirovljenje, u današnjem fluidnom, snažno individualiziranom društvu svaki čovjek treba osobno izabrati svoj put. Nesigurnost svijeta rada, složenost situacija, sveopća globalizacija i individualizacija uzrokuju neizvjesnost i naglašavaju rizičnost odlučivanja na dulji rok. Konkretni podaci ukazuju nam na produženo trajanje adolescencije. Umjesto odluka koje uključuju konačni izbor današnji čovjek, posebno mladi, sklon je odabiru koji uključuje mogućnost odustajanja od započeta puta, povratka i ponovnog izbora drugoga pravca. U takvoj situaciji moguće je uočiti probleme između »realnoga« i »idealnoga« ja, između »prošloga«, »sadašnjega« i »budućega« ja. Tu je osobito važna uloga značajnih odraslih osoba koje će mladi prihvatiti kao svoje pratitelje, savjetnike i pomagače na putu koji vodi prema odabiru životnoga poziva i istinskom osamostaljenju te prijelazu iz mladenaštva u odraslu i zrelu dob.

Prisjećanje na Isusa kako ga opisuje evanđelist Ivan ujedno je i poziv na povratak evanđeoskim izvorima, ali i poziv na prihvaćanje Isusa kao uzora u rješavanju životnih pitanja i problema. Autor trećega članka pokazuje nam kako se od Isusova sljedbenika postaje Isusovim učenicom i vjernikom. Pozorno čitanje Ivanova evanđelja postaje i nama danas izvor i poticaj za odabir puta u zajedništvu s Isusom i Marijom.

Autor četvrtoga članka tvrdi da će mladima u odabiru njihovoga životnog zvanja odgajatelji pomoći tako što će izgrađivati i promicati pozitivne vrednote kulture. U takvom ozračju mlada osoba postaje sposobna uočiti, prihvatiti, njegovati i ostvarivati vlastite sposobnosti i nadahnuća. Pri tome je važno poštivanje osobe, odgoj za stvaranje i ostvarivanje osobnoga projekta te prihvaćanje i njegovanje dimenzije onostranosti. Osobni se životni put i projekt naime otkriva u dijalogu sa samim sobom, s poviješću i s Bogom. Nakon uočavanja konkretnoga puta svaki čovjek treba dati svoj osobni odgovor. Kad se ostvare svi ti preduvjeti, može se, uz jasan osobni angažman, očekivati i stanoviti uspjeh te cjelovito ostvarenje samoga sebe.

Jedno od obilježja ispravno shvaćene kulture jest i prihvaćanje i promicanje smisla života. O toj temi neumorno govori i papa Benedikt XVI. svih dosadašnjih godina svoga pontifikata. Podsjećanje na neke od prigoda u kojima je papa govorio o smislu života ujedno je i poziv na realno sagledavanje suvremenih životnih okolnosti i na odgovorno angažiranje za život ispunjen smislom. O tome je riječ u posljednjemu, petom članku.

Zadnjih nekoliko stranica i u ovome je broju posvećeno upoznavanju nekolicine novih naslova s katehetskoga, religijskopedagoškoga i njima srodnih područja.

Urednik